Mizah

ASRİ FİRAVUN!

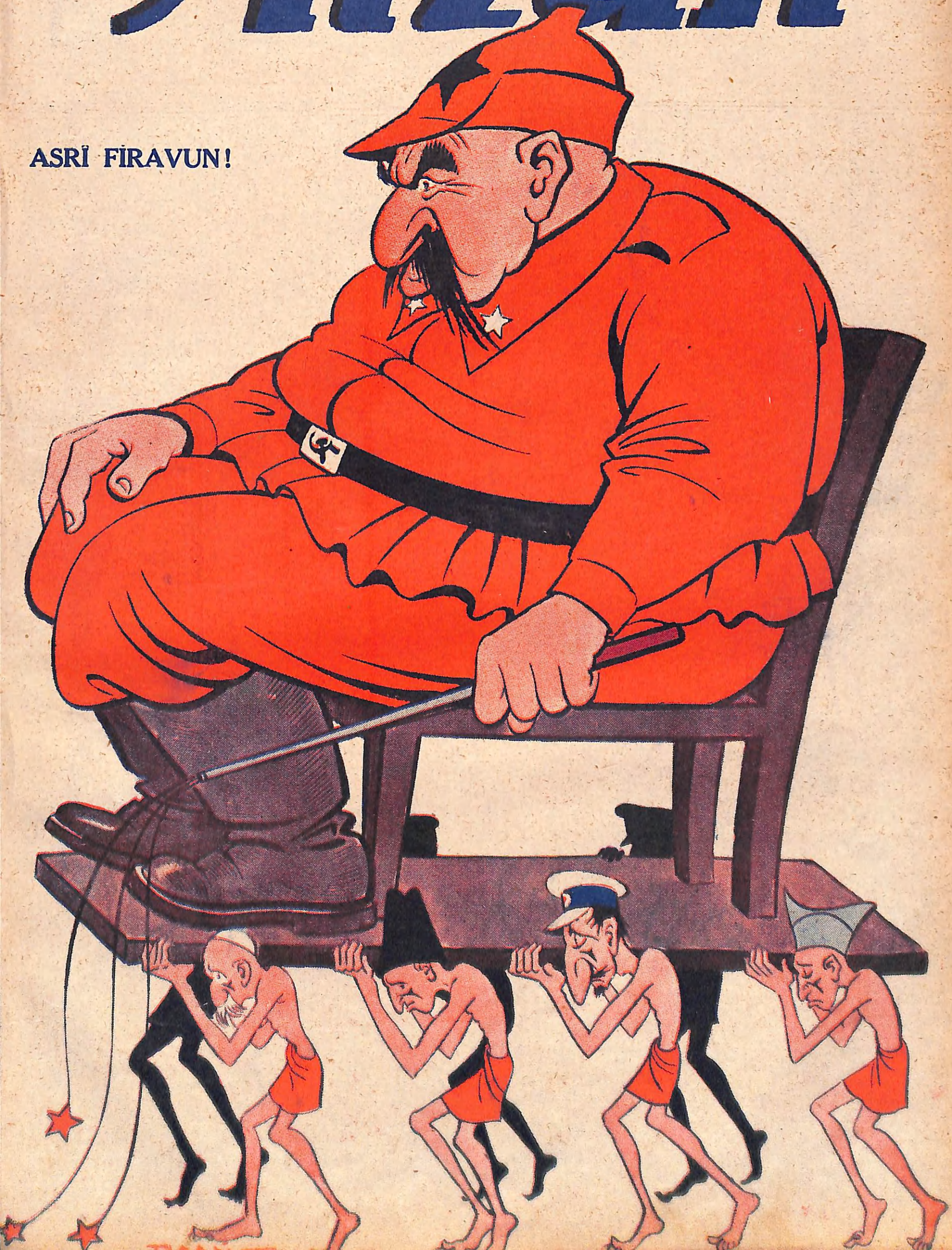

Sütten ağzı yanan...

Şişlili hanımefendi Maçkalı küçük hanıma anlatıyordu:

— Son günlerde kocam bana karşı çok iyi...

Otekisi sordu:

— Ya? Kimden şüpheleniyorsun?

Zararsız mahlûk

Kadın, kocasını, inkâra meydan bırakmıyacak şekilde yakaladığına kanidi. Onun, kendisini aldattığına dair eline bir çok deliller geçirmişti. Tatlılıkla itiraf ettirebilmek için:

— Inat etme, kocacığım! dedi. Şu işi açıkça itiraf et. Dün akşam başka bir kadınla beraberdin, değil mi?

Adam nihayet boyun eğdi:

— Evet, sevgilim. Şeytana uydum, öyle bir halt ettim. Fakat hiç üzülme. Ortada merak edilecek bir şey yok. Kıskanmana değmez: iyi bir kadın değildi.

İspatı meydanda

Hanım, hizmetçiye sordu:

— Saat onbir. Şimdi çöpçü gelir... Çöpleri aşağıya indirdin mi, Fatma? Yoksa yine geçen günkü gibi unutma!

Hizmetçi yarım ağız cevap verdi:

— İndirdim... efendim...

Hanım inanmamıştı. Kızgın bir tavırla:

— Yalan söylüyorsun! diye bağırdı.

Bu sefer de hizmetçi kızdı:

— İlâhî hanımefendi! Yalan söylüyorsam alın kendiniz indirin, mutfakta duruyor işte!

FIKRALAR

Çaresiz dert

Doktor hastayı uzun uzun muayene etti:

— Hayır, dedi, sizde, zannettiğiniz gibi, zatürree veya zatülcenb yok. Keşke öyle olsaydı.

— Ya? Daha mı vahim?

— Evet. Daha vahim. Siz nezle olmuşsunuz.

Hasta hayretle sordu:

— Anlayamadım, efendim.

— Anlamıyacak ne var! zatürreenin, zatülcenbin nasıl tedavi edileceğini biliyoruz. Fakat nezlenin ilâcı henüz bulunmamıştır. Size hiç bir şey tavsiye edemiyeceğim...

Tıpkısı

Doğan Nadi, birkaç arkadaşile beraber bir lokantaya gitmişlerdi. İçlerinden biri, önüne gelen yemekten bir lokma aldi, dudak bükerek:

— Tıpkı karımın yemeğine benziyor! dedi.

Garson memnun olmuştu:

— Ya? Demek o kadar leziz ha?

Doğan Nadi, başını iki tarafa salladı:

— Maalesef! dedi. Galiba evden kaçtığı gibi, şimdi de buradan kaçacak!

Sağ, sol meselesi

Fuat Köprülünün, köprüyü aşamadan, Demokrat Partideki yüksek mevkiinden aşırılması üzerine fikir yürütüyorlardı:

Muhiddin Baha Pars:

— Yazık oldu! dedi. Köprülü, Celâl Bayar'ın sağ kolu idi.

Bu sözleri dinliyen Asım Us şaştı ve sordu:

— Tuhaf şey! Celâl Bayar solak mı? Onun, sol kolunu bu kadar iyi kullandığını hiç bilmiyordum...

Uzüntü

Doktor Fahri Celâl, sokakta eski bir hastasına rastgelmişti.

— Maşallah! dedi. Bakıyorum: gayet iyisiniz. Her halde artık bana olan borcunuzu tesviye zamanının geldiğini hatırlatabilirim...

Eski hasta, telâşla:

— Aman doktorcuğum! dedi. Beni yeniden mi hasta etmek istiyorsunuz? Bana: «Hiç bir şeye sıkılmıyacaksınız, üzülmiyeceksiniz, aklınızdan her türlü derdi atacaksınız» diyen siz değil misiniz?

Sırası var

Refi Cevad Ulunay, birkaç arkadaşile buluşmuş, Gazeteciler Cemiyetine yemek yemeğe gelmişlerdi. Söz pısırık bir ahbaplarından açıldı. İçlerinden biri gülümsedi:

— Yeni marifetini biliyor musunuz?

Diye sordu. Otekiler:

— Hayır..

Diye cevap verdiler. Gülmekte devam eden arkadaş:

— Mahudelerden birine âşık olmuş, evlenme teklifinde bulunmuş!

Diye, müjdeyi verdi. Hepsi şaşmışlardı, o:

— Bu evlenme teklifini yaparken, muhakkak sesi titriyordu:

Diye, sözüne devam etmek istedi. Refi Cevad Ulunay atıldı:

— Zannetmem, dedi. Asıl onun sesi evlendikten sonra, boşanma teklifinde bulunurken titriyecektir!

Alış-veriş

Uşak çeri girdi:

— Eskici geldi, beyefendi, diye haber verdi. Bir emriniz var mı?

Mirasyedi «beyefendi» cevap verdi:

— Hayır. Şimdilik elbiseye ihtiyacım yok.

Siyaset

Perihan Altındağ Sözeri, büyük ses artistimiz Safiye Ayla'yı evinde ziyaret etmişti. Söz, müşterek tanıdıkları bir kadın arkadaşlarından açıldı, Safiye Ayla:

— Şimdi de, dedi, bütün işi gücü bırakmış, siyasetle uğraşmağa başlamış.

Perihan Altındağ merakla sordu:

— Yok canım, Demokrat Partiye mi yazılmış?

— Hayır, bir diplomatla sevişiyormuş!

Kuru kalabalık

Arkadaşının, yazıhanesindeki daktiloya yol verdiğini haber almıştı. Onun yerine kendi tanıdığı bir kızı vermek istiyordu:

— Daktilosuz kaldığını duydum, dedi. Ondan boş kalan yere...

Patron işi anladı:

— Yo! dedi. Oyle bir şey yok. Daktilom çıktı ama, boş bir yer bırakmadı ki..

SAYI : 87 — Cilt : 4 Fiatı 25 Kuruştur 5 MART 1948

Mizah

Sahibi: RAMIZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Bir Pire için.

Bektaşi hamama gitmiş. Tam sabunlanacak, hamamda bir vaveylâ: Tellâklar, bir adamı ortalarına almışlar, basıyorlar yumruğu.

Bektaşi merak etmiş, etrafa soruşturmuş:

— Yahu erenler, bu adamcağızı niye dövüyorlar? ,

Cevap vermişler:

— Yıkanmış, dışarı çıkacağı zaman parası olmadığını söylemiş de...

Birden bektaşinin aklına gelmiş ki: Para kesesi yanında değil. Zavallıyı bir düşünce almış. Dayak, öyle kolay kolay yenecek cinsten değil. Ellerini açmış:

— Yarabbi! diye, duaya başlamış. Ya, bana kırk para ihsan et, veya şu hamamın kubbesini çöktür de, telâş arasında buradan dışarı fırlayayım!

Aradan bir kaç saniye geçmiş, geçmemiş, koca hamamın kubbesi gümbür gümbür yere inerken, bektaşi de dışarı fırlamış.

Yolda giderken bir adama rastlamış. Dua ediyor:

— Yarabbi, bana bin lira ihsan et! Yarabbi, bana bin lira ihsan et!
diye..

Bektaşi, hemen adamın ensesine tokadı yerleştirmiş:

— Sus ulan! demiş. Onun ne kadar nekes olduğunu sen bana sor. Kırk para için koca hamamın kubbesini çöktürdü. Bin lira için alimallah bütün dünyayı hâk ile yeksan eder.

Ankara Üniversitesi, solcu diye bir kaç profesör ve doçenti kadrosundan dışarı attı.

Üniversitelerarası kurul, bu profesör ve doçentlerin her hangi bir şaibesi olmadığına karar verdi; Danıştay da, bu kurul gibi hareket etti. Yani, vazifelerine devamda bir mahzur görmedi.

Şimdi öğreniyoruz ki: Ankara Üniversitesi, bu profesör ve doçentlerin kürsüsünü lâğvetmiş..

Bu iş, kırk para için koca hamamın kubbesini yıkan Allah hikâyesine ne kadar benziyor, değil mi?

MİZAHÇI

YENİ BİR PARTİNİN DOĞMASI BEKLENİRKEN :

Gazeteci — Üstâd, doğum ağrıları başladı mı?
Kenan Öner — Sabırlı olun yahu, daha evvelkinin acılarını unutmadım!

ACABA BU MU?

Yazan:
ERTUĞRUL ŞEVKET

Amerikanın Türkiye Yol Heyeti Başkanı Mr. Hilts, Ankarada Bayındırlık Bakanlığı salonunda, Bayındırlık Bakanı ve bir çok dinleyicinin önünde bir konferans vermiş. Türkiyenin yol bakımından ekmel bir hale gelmesi için kaç kilometrelik yola ve ne kadar zamana ihtiyacı olduğu hakkında sorulan bir sual karşısında demiş ki:

«Türkiyenin, aşağı yukarı 35-40 bin kilometre yola ihtiyacı vardır. Bunun, 50 sene içinde ikmali mümkündür.»

Elli sene.. Bir Amerikalı mütehassısın dilindeki elli sene, ne demektir bilir misiniz? Bir hokkabazın meharetini, el çabukluğunu gölgede bırakacak muazzam bir sanayie malik olmak; bir akşam evvel tezgâhladığınız dünyanın en muazzam gemisini ertesi akşam suya indirmek; bugün temeli atılan bir binaya yarın kiracı aramak demektir!

Elli sene, yarım asır... Bizim gibi gemiyi değil, çiviyi bile hariçten getirtmek mecburiyetinde olan memleketler için bu zamanı, bir asra, iki asra gözünüzü bile kırpmadan yükseltebilir ve bu müddetin sonunda muvaffak olabilirseniz bir baba hindi gibi çekinmeden, korkmadan, hattâ düşünmeden böbürlenebilir, koltuklarınızı kabartabilirsiniz..

Çalışacak, uğraşacak, didinecek, yorulacak bir program, bir proje vücude getirecek ve sizden sonra gelecek hükûmetlerin bu program dairesinde, bu proje ile işe devam edeceklerine inanacaksınız! Balığın Kavağa çıkacağına, denizlerin tutuşacağına insanın aklı yatabilir amma, elli sene evvelki bir projeyi, elli sene sonra bizim ricalin inhiraf etmeden tatbik edeceğine kim inanabilir? O, bizim rical ki, halef, selef, oldukları zevatı beğenmez, kendisinden bir evvelkinin: «Ak!» dediğine, gözünü bile kırpmadan: «kara!» demekten çekinmez ve hattâ, bundan da hususî bir zevk, belki de bir heyecan duyar.

Belki de:

— Böyle yapmasaydım, benim büyük adam olduğum nereden anlaşılırdı? bile der.

Bu işler, rahmetli Başbakan Refik Saydamla halefi meşhur Başbakan Saracoğlu arasında da öyle olmamış mıydı?

Refik Saydam, eskilerin **havayici zaruriye** dedikleri bütün nesnelere el koymuş, fiat artmalarını bu suretle önlemeğe çalışmış; onun yerine gelen Şükrü Saracoğlu: «Yiğitin malı meydanda gerek!» fehvasınca, bu maddelerin üzerinden hükûmet elini kaldırmıştı.

— Kaldırmıştı da ne olmuştu?
diyeceksiniz. Anlatayım:

O zamanın Ticaret Vekili olan şimdiki Sağlık Bakanı Behcet Uz, galiba ilk defa zeytinyağının bileklerinden kelepçeyi çözmüş ve hürriyetine kavuşan zeytinyağcıklar da, - zan ederim - doksan kuruştan, iki yüz yirmi kuruşa fırlayıvermişti... Şimdi, iki yüz seksene alabilirsek, öpüp de başımıza koyuyor ve ekmeğimize tereyağ sürülmüş gibi memnun, mes'ut oluyoruz!

Şükrü Saracoğlu, Kırk Haramilerdeki definecibaşı gibi, ikide bir:

— Şu kadar ton altınımız var!

Diye, gek gek geğirirdi; yerine gelen sayın sabık Başbakan Recep Peker, altın satışını öylesine serbest bıraktı; devlet hazinesindeki altınları, öylesine harraç, mezad sattırdı ki, bütün millet:

— Anlaşılıyor ki, dedi. Çektiğimiz geçim darlığının sebebi, bu altın stoku imiş!

Recep Peker, örfî idarenin devamında direnir, zamanı devletindeki kanunların ibkasında ısrar ederdi.

Hasan Saka geldi: Hayatına hâtime verdiği ilk teşekkül örfî idare oldu. Arkasından Polis Vazife ve Salâhiyet Kanunu değiştirdi. Şimdi de Seçim kanununa el atılmış..

Demek istiyorum ki: Biz, öldüm Allah Amerikalı mütehassısın tahayyül ettiği yollara hiç bir zaman, hiç bir suretle kavuşamayız.. Kavuşamıyacağız! Bir partinin hükümran olduğu bir memlekette kendi uzuvlarından iş başına getirdiği hükûmetler, birbirine bu kadar aykırı iş görürlerse; ya, muhalefet erbabı iş başına gelince halimiz nice olur?!

Yalnız, kafamın içini bir sual tırmalıyor:

Biz, milyonlarca nüfusu birbirine kenetlemiş koca bir imparatorluğun vârisiyiz. Sadece bizim değil, bütün dünya tarihleri, Türklerin muvaffakiyetlerini, zamanında ikmal kuvvetleri almalarında buluyor. Demek oluyor ki: Biz, Viyanalardan Kızıl denizlere hükmettiğimiz zamanlar, ikmal kuvvetleri alacak yollara malikmişiz...

Oyle ise, bu Amerikalı mütehassısın söylediği lâflar ne? Hani biz, şu yirmi beş yıllık Cumhuriyet inkılâbımızın her senesinde yurdun muhtelif yerlerini bayraklarla süsler; bir şose veya demiryolunun açıldığını halka ilân ederdik?!.

Hani biz, yol siyasetimiz hakkında Büyük Millet Meclisi kürsüsünden demeçlerde bulunurduk da, alkışlanırdık?!

Hani, Büyük Millet Meclisinden bu iş için tahsisat alırdık?!

Yoksa, bu bayraklarla süslenmeler; yoksa, bu alkışlanmalar; yoksa, aldığımız bu tahsisat; ecdadımızdan kalan bu yolları, tekâmül ettirmek için değil de, tahrip etmek için miydi?!.

DEMOKRAT PARTİDE TASFİYE İSTENİYOR...

Celâl Bayar — Dedikoduların dal budak salmaması için biraz budamak fena olmıyacak!

Ege Bölgesinde

(Ege bölgesinde siyasî bir gezintiye çıkan yolcular, bir yamaçta, otomobillerini durdurdular; ve sazlarını çıkarıp müşaareye koyuldular.)

Aldı birinci yolcu ;

Bakalım neler dedi?

Sigaranı bir nefes ayır da dudağından,
Manisaya bir selâm yolla Aydın dağından!

Aldı ikinci yolcu ;

Bakalım neler dedi?

Sselâm sana, Manisa, Demokratlar ülkesi:
Yakında geçeceğiz feyizli toprağından!

Birinci yolcu

İlâve et şunu da: Hoş görsün arkadaşlar
Pişmiş aşa soğuk su katarak ırmağından.

İkinci yolcu

Oradan da İzmire yol alırız beraber,
Bir demet gül toplarız binbir Ege bağından.

Birinci yolcu

Ancak demet yaparken dikkatli davran; üstad:
Kanatmasın gizlice dikenler parmağından.

İkinci yolcu

Artık buzlu hoşafı üfleyerek içeriz;
Yandı zîrâ ağzımız çorbanın sıcağından.

Birinci yolcu

Dokunmuş, anlaşılan, sana olup bitenler;
Ne çıkar ayrılırsan riyâset çardağından?

İkinci yolcu

Insanların dâimâ var bir çocuk tarafı;
Düşmüş gibi oluyor tıpkı salıncağından.

Birinci yolcu

Tekrar o salıncağa bindirirler, tutup da
Genel merkez kurulu elinden, ayağından.

İkinci yolcu

Sonra on beş üyenin sekizini sağlayıp
Emirler çıkarırız kurulun otağından.

Birinci yolcu

Onlar da her umûra bizi memûr ederse
Başlarını alırlar işlerin sağnağından.

İkinci yolcu

Karşılıklı dururuz Partinin eşiğinde:
Ben solundan tutarım kapıyı, sen sağından!.

Birinci yolcu

Sonra gelip geçeni, eleyerek, kiminin
Bacağından çekeriz, kiminin kulağından.

İkinci yolcu

Iri kıyımlıların sesleri gür çıkıyor:
Onlara geçmek yasak bizim balık ağından!!

Birinci yolcu

Fakat zayıf olanlar sâde sinir kesilir;
Onlar da pay almalı üstadın yasağından!

İkinci yolcu

Ayırırsak tombulu, sıskayı, kimler kalır?
Biraz ibret alalım tramvay durağından!

Birinci yolcu

Orta halli olanlar yeter de artar bize;
«Keyfiyet» su içer mi «kemiyet» kaynağından?

İkinci yolcu

Ya kemiyet coşup da bizleri ıslatırsa
Kuşlar bile gülümser evlerin saçağından!

Yolcular

Aklımızla ilmimiz birleşince, emin ol,
Sıyrılırız kıl gibi yine tereyağından!..

(Deyip kestiler ve otomobillerine bindiler.)

— Ağa, eşek niçin bağırıyor?
— Adeti öyledir, bir küfe mahsul görse, kendi emeğiyle alındı zannedip sevincinden hep böyle bağırır!

FIKRALAR

Yanlışlık

E. İ. Mendeburunî telefon ediyordu. Fakat sesini bir türlü öbür tarafa duyuramıyordu. Avazı çıktığı kadar bağırıyor:

— Senin sesin benim kulağıma gayet iyi geliyor, birader, niçin sen benim söylediklerimi anlayamıyorsun! diyordu.

Bağıra bağıra enefesi kesildi. Boğazı tıkandı. Nihayet: «Bu telefonda her halde bozukluk var» diye vaz geçmek üzereydi. O sırada farkına vardı. Konuştuğu kimseye:

— Affedersin, birader, dedi. Demin yanlışlık olmuş: Meğerse telefona burnum girmiş, tıkamış...

Geçmiş olsun!

Sokakta karşılaştılar.

Biri:

— Nasılsın? diye sordu.

Oteki:

— Sorma, birader, diye dert yanmaya başladı. Bugünlerde dünyayı öyle karanlık görmeye başladım ki...

Arkadaşı acındı:

— Ya? Demek dünya evine girdin ha?

Aile şerefi

Kirkor'la Salamon bir alacak yüzünden kavga ediyorlardı. Kirkor nihayet dayanamadı:

— Eşşoğlu eşek! diye bir küfür savurdu.

Salamon şöyle bir mukabelede bulundu:

— Anladık ama, be kuzum, bu işte benin babasının ne kabahati var!

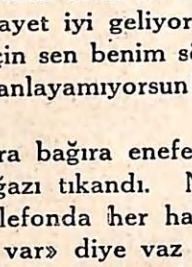

Malûm

Bizim sevgili dostumuz Şevket Mocan, biraz şehlâ bakışlıdır. Bu halinden dolayı kim, hangi muziptir; bilmeyiz. Tutmuş, tutmuş da ona bir «kör» lâkabı takmış, Bu sebeple, yakın dostları arasında dostumuza:

— Kör Şevket!

derler.

Geçenlerde, Konak otelinin barında, Şevket Mocan, bir masada tek başına oturuyordu. Beşiktaşlı Sabri de, Konak müdavimlerinin tanımadığı genç ve güzel bir hanımla beraberdi.

Bir aralık Sabri, ayağa kalktı, tek başına büfeye doğru ilerledi. Tam, masasının önünden geçerken, Şevket Mocan, genç kızı ima ederek:

— Maşallah beyim! dedi. Gözümüz yok..

Sabri gülümsiyerek cevap verdi:

— O, malûm!

SU İŞLERİNDE ŞİMDİYE KADAR YAPTIĞIMIZ..

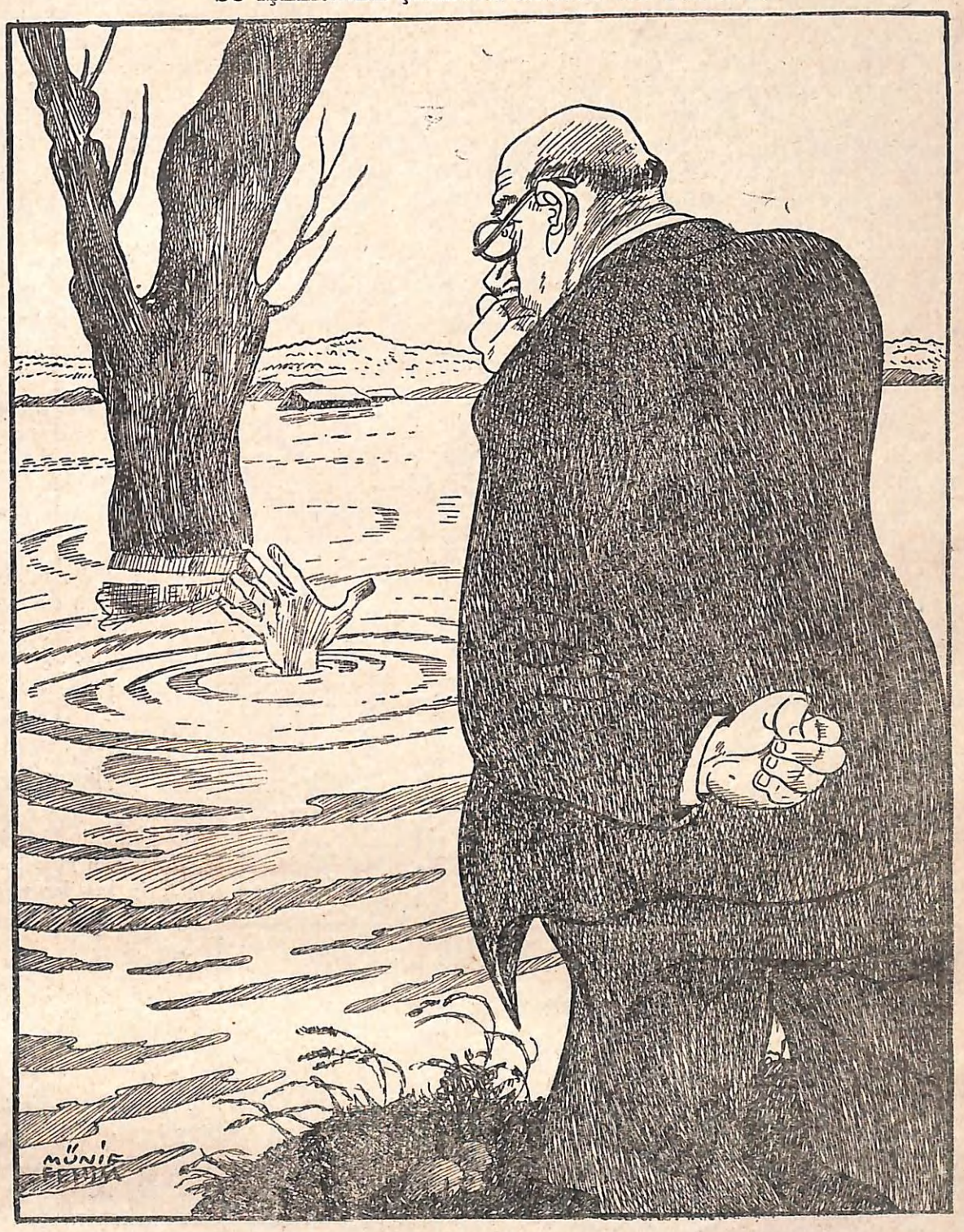

— Su akar, Devlet bakar!

MİZAH

Birinci ve ikinci ciltlerinden sipariş kabul etmektedir. Bu çok zarif ciltlerden elimizde pek az kalmıştır. Almak istiyenlerin acele etmelerini tavsiye ederiz.

Üçüncü ciltlerimiz de hazırlanmaktadır. Pek yakında satışa çıkaracağımızı sayın okuyucu ve bayilerimize bildiririz.

Betarz-ı kudemâ

Ne Derlerse Desinler

İç bâdeyi, tavlan da ne derlerse desinler
Git (Taksim)e, avlan da ne derlerse desinler

Canan ile her suhb-u mesâ (Şişli) yolunda
Et kolkola seyran da ne derlerse desinler

Bir baş olayım dersen eğer sen bu cihanda
Öp dest ile dâman da ne derlerse desinler

Bir parça maaşından edip şöyle tasarruf
Yaptır bir apartman da ne derlerse desinler

Vicdân-ü hamiyyet değil, ancak para lâzım
Şişsin hele cüzdan da ne derlerse desinler

Aldırma, eğer pantalonun yoksa kıçında
Tak şapkana reyhanda ne derlerse desinler

Hep kendini el'âleme zengin gibi göster
Ol cehline kurban da ne derlerse desinler

Git mağribe yâ maşrika devlet parasiyle
Gör bir nice büldan da ne derlerse desinler

«Vermem geri asla!» diyerek zamm-ı maâşı
Raks eyle de meydanda ne derlerse desinler

Yak bir pirenin uğruna - fikreylemeden hiç -
Bir koskoca yorgan da ne derlerse desinler

Etrafına pervaneler el'an üşer ammâ
Mum kalmadı şamdanda ne derlerse desinler

Aptallık edip uğrama hiç semtine hakkın
Gez vâdi-yi butlânda ne derlerse desinler

İğfale çalış herkesi, hayrişleme zinhâr
Ol tabi-i şeytan da ne derlerse desinler

Binlerce sokak, kaldırım isterken a (Kırdar)
Tarheyle hıyâban da ne derlerse desinler

Cennet gibi mamur olacaktır, diye bir gün
Et beldeyi viran da ne derlerse desinler

Gel sen bu dalâl ehline ey (Râsıd)ı devran
At, bir iyi tırpan da ne derlerse desinler

Râsıd

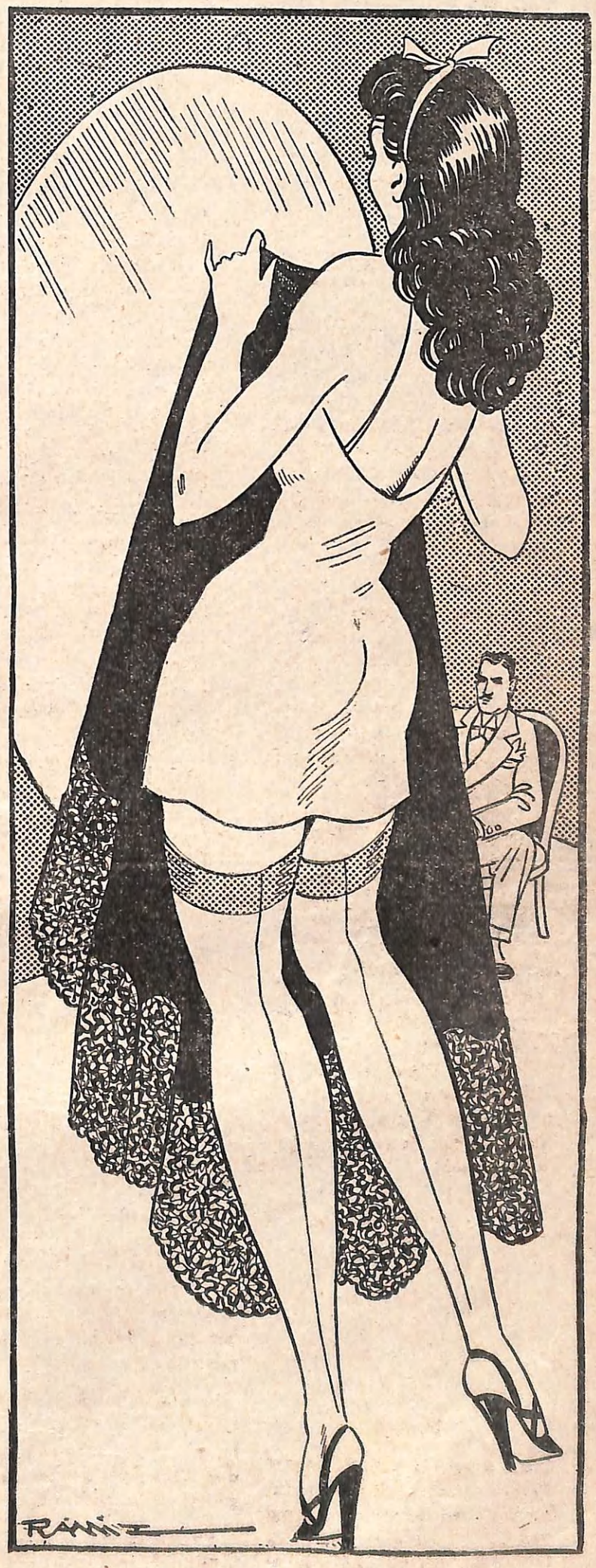

BALOLAR MEVSİMİNDE :

— *Elbisemin üstüne bir çiçek lâzım değil mi?*

— *Hayır, içindeki kâfi!*

Kısmetinde olanın

Yazan: Hamdi VAROĞLU

Biz buradayız:

Yeni bir mecmua çıkıyor. Aziz bir dostumun çıkardığı, ilk sayısından beri lûtfedip bir nüshasını da bana gönderdiği bu güzel mecmuada bir yeni şiir okudum. Bir de, yeni şiiri öven, eskisini yeren bir küçük fıkra.

Ayıplamayın, yeni şiirden ben bir şey anlamıyorum. Hayır yanlış söyledim, anlıyorum ama, anlamak istediğim zevkli şekilde değil. Yeni şiir, sapı tam ortalama oturtulamamış kaşığa benziyor. Vezni, kafiyesi, mânası, tasviri, ilham perisi, her şeyi tamam. Gel gelelim, sağ kulağını sol elile gösterircesine çarpık, yampiri, girift.

Okuduğum bu yeni şiirin adı Hatıralar. Kitap, dolap, eşik, kırk bir beşik diye başlıyor. Yenilerin beğenmediği eskiler «zarureti vezin ve kafiye» dedikleri mecburiyetle bazan gülünç olurlardı. Kitaba kafiye arayıp altında dolabı, eşiğe kafiye olsun diye beşiği oturtmak, bu zarureti yenilerin de duyduğunu gösteriyor. Bu bir şey değil de, beşik neden kırk bir, onu anlıyamadım. Kırk bir tane beşik, değme beşikçi dükkânında bulunmaz. Uzerine maşallahı beşibirlik takılı beşik kastediliyorsa, kırk bir buçuk demeliydi.

Şiirde, ninemin öksürük hapı, Kâbe dönüşü yeşil kapı falan gibi cana yakın kafiyeler de var. Hem de hepsi mukayyet kafiye. Yalnız bir mısra kafiyesiz kalmış. Onun mukayyet kafiyesini de ben buluverdim. Hem de şiirin mânasını, folklor, gelenek, dil gibi türlü bakımlardan tamamlayan bir kafiye ve bir mısra. Şair, «Hatıralar» ında, galiba çocukluğundaki evi anlatırken, bütün bu hapları, eşikleri beşikleri sayıp döktükten sonra, şiirin ilk kıt'asını şöyle bitiriyor: Daha neler neler. Tamamlıyalım. Maydanozlu köfteler. Nasıl? Yerinde değil mi?

İkinci kıt'a, deniz kenarında mavi boyalı yeni bir evi anlatıyor. Sonra eskilere soruyor: fakat siz, neredesiniz?

Elcevap: Biz buradayız üstad. Asıl sizleri sormalı?

Fıkraya cevap:

Fıkra bir antolojiden bahsediyor, yıkıcı şiir, yapıcı şiir dâvasını inceliyor, yeni şiiri göklere çıkarıp eski şiiri yerin dibine batırıyor.

Herkesin kendine göre bir anlayışı, her yiğitin bir yoğurt yeyişi vardır. Renkler ve zevkler münakaşa edilmez, derler. Onun için, fıkra sahibine, yeni şiirden bahsederken, «son yılların şiirinin mânasını anlayan kalbürüstü şairler» dediğin halde, eski şiiri kasdederken «tekerleme kafiyeleri düzmek» tâbiri kullanmağa ne hakkın var, demiyeceğim. Demek istediğim büsbütün başka, âfakî.

Bizim bildiğimiz şiir, yazana şair dedirten bir sanat şubesidir. Sanat, güzeli görüp, güzel şekilde göstermesini bilmek hüneridir.

Eski şiiri, tekerleme kafiyeler düzmekten ibaret bir iş telâkki edince, «ben sana hayran, sen cama tırman» (Yazık oldu Süleyman efendiye) devrine gelinceye kadarki Türk edebiyatını bir kalemde inkâr etmek lâzımgelir.

Fıkranın sayın muharririne bir sual soracağım. Herkes şiir yazabilir mi?

Vereceği cevabı bildiğim için daha iyi ben vereyim: Hayır.

Güzel. Ama yeni şiir denilen şeyi, her dileyen yazabiliyor. Hattâ çocuklar bile.

Kendi çocukluğumdan hatıralar: varan bir: El ele, kol kola, çifte sandık, kırmızı fındık. Varan iki: Vardikara geliyor, tasasından ölüyor; tasalanma a böcek, eşin şimdi gelecek.

Sade, açık, berrak sözler. Yeni şiir kadar realist, hayattan alma ve dobra dobra. Ne kafiye hatası var, ne vezin düşüklüğü.

Yeni şiir, yeni anlayış, belki gitgide bir şeye benzer. Ama şimdilik, gel şunu sen de itiraf et üstat, henüz eveleme eveleme gevelemektedir...

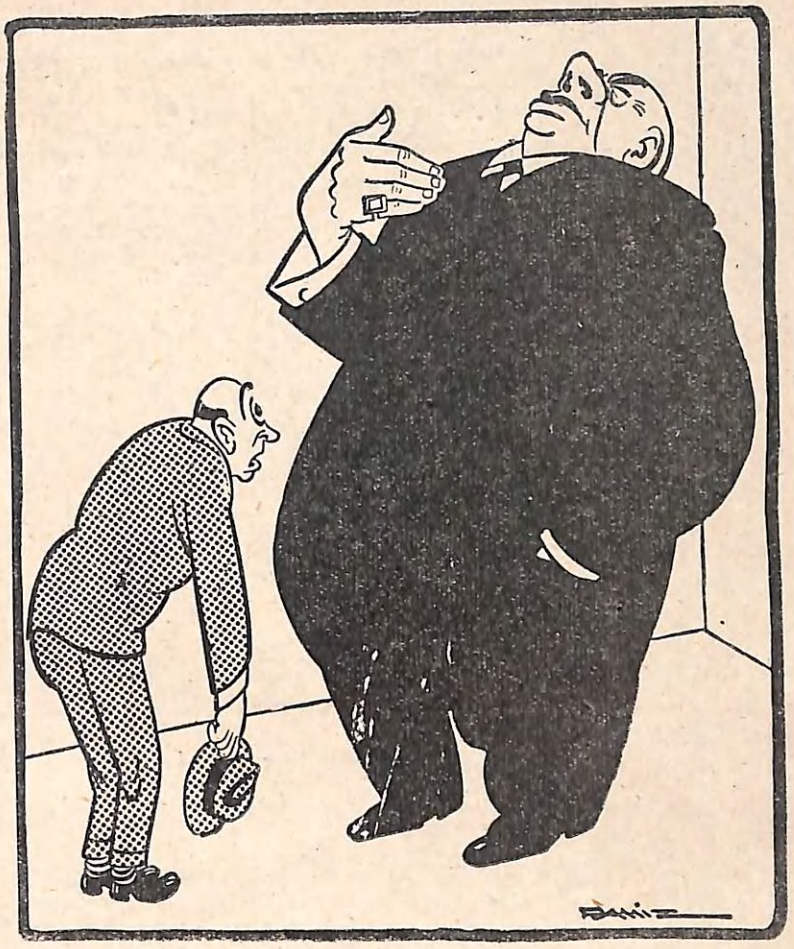

— *Ben Demokrat Parti değil, ondan sonraki değil, ondan sonraki değil, ondan daha sonraki partinin kurucularındanım.*
— *Müşerref olduk amma, ondan sonra, ondan daha sonra partiler kurulacağını ne biliyorsunuz.*
— *Biliyorum, çünkü ben ilk kurulacak partilere girip muhalefet edeceğim!*

— *Halka bir dokunan bin ah işitiyor..*
— *Hükûmete bin dokunan da yalnız bir (vah, vah) işitiyor!*

Çömezin Röportajları:
87
İnşaat Kongresi Hakkında

Çizen: RAMİZ

Çömez — Herkese bir yuva temin edeceklermiş..

Aile anası — Eyvah, yine mi yuvamızı yapacaklar!

Çömez — İmar ettiğiniz eserleri gösterebilir misiniz?

Müteahhit — Hayır, kasalarımı kimseye gösteremem!

Çömez — İnşaat kongresine en ziyade kimlerin gitmesi lâzımdır?

Emekli — Bizim gibi gece konduçuların!

Çömez — Herkesin bir damı olsun diye kongre yapılacakmış..

Kız — Ona kongre demezler, balo derler!

Çömez — Kongrenin size faydası olacak mı?

Bakkal — Tabiî, peynir sarmak için projelerden istifade edeceğiz!

Çömez — Siz de kongreye gidecek misiniz?

Halk — Gitmemiz lâzım. Geçenlerde bahçeye bir çadır kurdmu!

Çömez — İnşaat kongresine kimi göndermek fikrindesiniz?

Belediyeci — Yıkıcılarımızı!

Çömez — Sen neden oynuyorsun?

Çimento bayii — Bırak, müteahhitler çalsınlar, biz de oynıyalım!

Hikâye

Yakalandı!..

Yazan: Çol ÇENE

Namdar, karısı Nazandan ayrılmağa karar vermişti. Çünkü, bu iş, böyle devam edemezdi ve bu gemi, mevcut dalgalara göğüs geremezdi. O, nasıl olsa batmağa mahkûmdu. Yalnız, onun batmasını beklemektense, bir an evvel kendi ellerile batırması daha doğruydu.

Onun evini terkederek bir bekâr odasına çekilmesini tuhaf bulanlar oldu:

— Neden? diye sordular. Neden karını böyle yüz üstüne bıraktın da, pansiyonlara çekildin? Sebeb ne?

Namdar, dişlerile kaytan bıyıklarını ısıra ısıra her sorana:

— Gayet basit, diyordu. Karım beni aldatıyor. Onunla hayatımı devam ettirmem imkânsız. Ayrılacağım!

Soranlar:

— Pekâlâ! diyorlardı. Karının seni aldattığını nereden biliyorsun? Elinde müsbet delillerin var mı? Yoksa, bir insana durup dururken iftira etmek pek güzel bir şey olmasa gerek...

Namdar, kaytan bıyıklarını ısırmakta devam ediyor:

— Ben anlıyorum! diye bağırıyordu. Kimseye müsbet delil vermek mecburiyetinde değilim! O beni aldatıyor... Ben bunu anlıyorum ve ondan ayrılacağım! İşte bu kadar.

Arkadaşlarının sözleri, mahmede başına dank! dedi. Hâkim, onun ileri sürdüğü iddialar karşısında:

— Peki, dedi. Karınızın sizi aldattığını isbat edebilir misiniz?

Namdar, elini göğsüne vurdu:

— Buna benim imanım var, dedi. Onun her hali, her hareketi beni aldattığına bir delildir. Ben buna inanıyorum. Size, bu kadarı kâfi değil mi?

Hâkime, bu kadarı kâfi değildi. Ayrıca, Nazan da:

— Bu adam, diyordu. Benden ayrılmak için böyle bir bahane icat etti. Söylediklerinin ne aslı, ne esası vardır. Belki de bir sinir buhranına kapılmıştır. Ben kocamdan memnunum!

Bu sözler karşısında ve Namdarın ısrarı üzerine hâkim, onlara barış teklifinde bulunmuş; Namdar bunu da reddedince, Nazana, külliyetli miktarda nafaka bağlamış ve bir senelik ayrılma kararı vermişti.

Külliyetli miktarda nafaka bağlanmasına sebep, Namdarın ismine lâyık, namlı bir fabrikatör olmasından, milyonları avucu içerisinde bulundurmasından ileri geliyordu.

Bu, birbirlerine denk gençlerin, böyle bir sene içinde kanlı-bıçaklı olmaları herkesi şaşırtmıştı. Namdar:

— Karım, beni aldatıyor! diyordu:

Halbuki, yüksek sosyete, Nazanın böyle bir hareket yapacağına kani değildi. Çünkü, dedikodular, mutadın hilâfında aksi çıkıyordu. Çay salonlarında, gözleri rimelli, yüzleri hafif tertip kırışmış kibar kadınlar, birbirlerinin kulağına fısıyorlardı:

— Haberin var mı? O, Nazan olacak budala, Tumturak zadelerin en küçük oğlu tarafından yapılan ilânı aşkı reddetmiş...

Bir böyle kadının kocasını aldatacağına, aldatabileceğine nasıl ihtimal verilebilir?

Yüksek sosyetenin erkekleri de Nazana hak veriyorlardı. Çünkü hepsi, onun nabzını bir defa yoklamağa kalkmışlar, hepsinde de ağızlarının payını almışlardı.

Dedikodular bu şekilde devam ede dursun, evini ayırmış olan Namdar, dediklerinin doğru olduğunu isbat için adam dutmuş ve karısının arkasına koymuştu. O, bu suretle, nafaka verdiği kadının âşıklarının olduğunu isbat edeceğine kanidi. Tuttuğu adam, eski ve meşhur bir polis mütekaidiydi. Nice, nice faili meçhul cinayetlerin düğümünü çözmüş, ne azılı hırsızları adaletin pençesine teslim etmişti.

Namdar, için için gülüyor, sosyeteye:

— Görürsünüz siz, diyordu. Yakında görürsünüz! Bakınız, en ummadığınız taş nasıl baş yaracak!

⁂

Nazan, babasından kalan Feneryolundaki köşkte, bir hizmetçisile beraber, tek başına yaşıyordu.

Yirmi iki odalı olan köşkün alt ve orta katlarındaki odaları kapatmıştı. Ust kattaki dört oda, bir salon ona çok bile geliyordu.

Namdarın tuttuğu adamın ismi Rıza idi. Rıza, köşkün etrafında bir gölge gibi dolaşıyor, Nazanın gittiği yerleri bir bir tesbit ediyor: geceleri, onun yattığı odanın karşısında bir ağaca çıkıyor ve sabahlamaktan çekinmiyordu. Kendisi, yatmağa giderken de, ufak bir para ile tuttuğu Ahmedi, evin etrafına gözcü olarak dikiyor ve Nazanın bütün hareketlerini kontrol altında bulundurabiliyordu.

Bir gün Rıza, Namdarın karşısına dikildi, yüzünden memnun olduğu, işinde muvaffak olduğu belliydi:

— Bey, dedi. Hanımın zamparasını nihayet keşfettim. Altı akşamdır, üstüste, bahçe duvarından atlıyarak eve giriyor. Sonra dışarıya nereden çıktığı meçhul. Bunu, bir türlü anlıyamadım. Bu akşam yine gelecektir. Istersen...

⁂

O akşam, resmî memurlarla birlikte bir cürmümeşhut tertip edildi. Hakikaten, gece yarısından sonra, bir gölge, Nazanın bahçe duvarını aştı, içeri girdi. Evi muhasara eden polisler, bir baskın verdiler, içeri girdiler; onları uykulu gözlerle karşılayan Nazanın ve hizmetçinin önünde kırtipil kıyafetli, ihtiyar, çelimsiz bir adamı yakaladılar.

Adam karakolda anlattı:

— Geceleri, bahçe duvarından içeri giriyor, alt katları kullanılmadığını öğrendiğim köşkün odalarındaki kıymetli eşyaları çalıyor ve köşkün ön kapısından dışarı çıkıyordum. Ne yapalım? Serde fukaralık var!!...

Benim kim bir leb-i handân için giryanlığım vardır
Perişan turralar devrinde sergerdanlığım vardır
Füzulî

FIKRALAR

Yaşayana ne mutlu!

Evlendiklerinin yirmi beşinci senesinde karısı ölmüştü. Ondan yirmi beş sene sora, bir arkadaşı bunu hatırlamıştı:

— Karın sağ olsaydı şimdi evlenmenizin ellinci senesini kutlayacaktın, değil mi? dedi.

Ihtiyar başını salladı:

— O zamana kadar yaşayacağımı hiç zannetmem...

Pişkin

Ankarapalas pavyonuna akşam yemeğine gelen sinirli bir zat yarım saat evvel yemeğini ısmarlamıştı.

Hiddetle şef garson Yorgoyu çağırdı:

— Daha ne kadar bekliyeceğiz yahu! diye çıkıştı. Yoksa yeni mi pişiyor.

Yorgo gülümsedi:

— Ne münasebet, efendim! Yemek çoktan pişti! Fakat aradan iki gün geçtiği için tazeliyoruz...

Harika!

Sevimli bas bariton Nurullah Şevket Taşkıranın evinde birkaç kişi toplanmıştı. Içlerinden biri, müştereken tanıdıkları birini çekiştiriyordu:

— Son derece cimri, hasis, mıh... bir adam. Kazancının üçte ikisini biriktiriyor... Artık bu kadarı da fazla.

Nurullah Şevket Taşkıran:

— Bu adam ayıplanmaya değil, takdire şayan bir kimse a yol, dedi. Para biriktirenleri eskiden aypılamak belki kabildi. Fakat bugün böyle bir insanı mucize olarak karşılamak lâzım: Nasıl biriktirebiliyor acaba?

Gel de kızma!

Dükkândan içeri girdi, peynirli bir sandöviç istedi.

Tezgâhtaki adam sordu:

— Yiyecek misiniz, yoksa alıp götürecek misiniz?

Adam, kızgın bir tavırla cevap verdi:

— Allah Allah! Bu da sorulur mu! Elbette yiyeceğim ve alıp götüreceğim...

— Sizin kat'î bir istirahate ihtiyacınız var, dedi.

Adam, düşünceli bir tavırla baktı, acı acı başını salladı:

— Kabil mi, doktorcuğum! dedi. Evde dokuz kişiyiz. Onları geçindirmeğe mecburum. Istirahat etmek elimde değil ki! Bu bana kaça patlar!

Fahrettin Kerim halden anlar bir tavırla gülümsedi:

— Siz bana zevcenizi gönderin, dedi. Onbeş lira ile kurtulursunuz: Onu altı ay sokağa çıkmaktan, sizinle konuşmaktan, dedikodu yapmaktan menederim. Hem masraftan iktisat edersiniz, hem başınızı dinlersiniz...

— Aman efendim, dedi. Emrederseniz tüylerini de getireyim!

Demokrasiden diktatörlüğe

Dükkânın üzerinde şöyle bir ilân vardı:

«Mağamızın idaresi başka ellere verilmiştir.»

Müşterilerden biri bunu görünce:

— Demek dükkânı sattınız ha? diye sordu.

Malsahibi cevap verdi:

— Hayır, satmadım; evlendim.

Ne hikmet!

Ustat Nalbandoğlu Hifzı Ankaradan gelmişti. Arkadaşı:

— Nasıl? Yolculuğun iyi geçti mi? diye sordu.

Nalbandoğlu dert yanmağa başladı:

— Bırak birader! Gece sabaha kadar gözümü kırpmadım!

Arkadaşı sordu:

— Niye?.

Nalbandoğlu anlatmağa başladı:

— Niye olacak! Altı kişilik bir kompartimana düşmüştüm. Içeride dört kişi vardı. Evvelâ, iki kişinin arasına oturdum. Bir sırada üç kişi oldu. Sonra baktım: karşıki sırada iki kişi var. Oraya geçtim. Fakat hayret! Bu sefer de karşıdaki sırada iki kişi vardı. Orada daha rahat edebilirim diye yerimi değiştirdim ve böyle sabaha kadar devam etti.

SALON

Ayın birinci ve on beşinci günleri çıkan bu harikulâde nefis mecmua, insanların yalnız edebî zevkini tatmin etmekle kalmıyor, ayrıca kibar salonların ihmal edilmez bir süsü vazifesini de görüyor.

Bir demet buket kadar zarif, itina ile işlenmiş bir acem şalını andıran **SALON**'u muhakkak bir defa görünüz.

Bu mecmua, en meşhur Türk edip, şair ve ressamlarının eserlerini teşhir ettiği biricik sergidir.

Buna da şükür

Yeni evlenmişti. Arkadaşı sordu:

— Nasıl? Evlilik hayatından memnun musun?

— Çok!

— Ya? Demek karın iyi bir ev kadını?

— Değil ama, evin işleri yolunda gidiyor: Bana iyi bir ev erkeği olmasını öğretti...

Ucuz tarafından

Doktor Fahrettin Kerime, şöyle böyle tanıdığı biri gelmiş, hasta olduğunu söylemişti.

Doktor, onu muayene etti. Sonra:

Bir o eksik

Tanınmış bir siyaset adamımız, Avrupa ve Amerikada yaptığı tetkik seyahatinden yeni dönmüş, hazırladığı raporu alâkalı makamlara vermiş ve ilk defa olarak gönül huzurile bir yemek yemek için Anradaki Karpiç lokantasına gitmişti. Garsondan tavuk söğüşü istedi. Biraz sonra önüne getirilen tabağa kaşlarını çatarak uzun uzun baktı ve lokantada masa masa dolasan Baba Karpiçi çağırdı:

— Yahu! dedi. Bu deri ile kemikten ibaret bir şey. Hiç piliç böyle mi olur?

Baba Karpiç ellerini uğuşturdu:

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

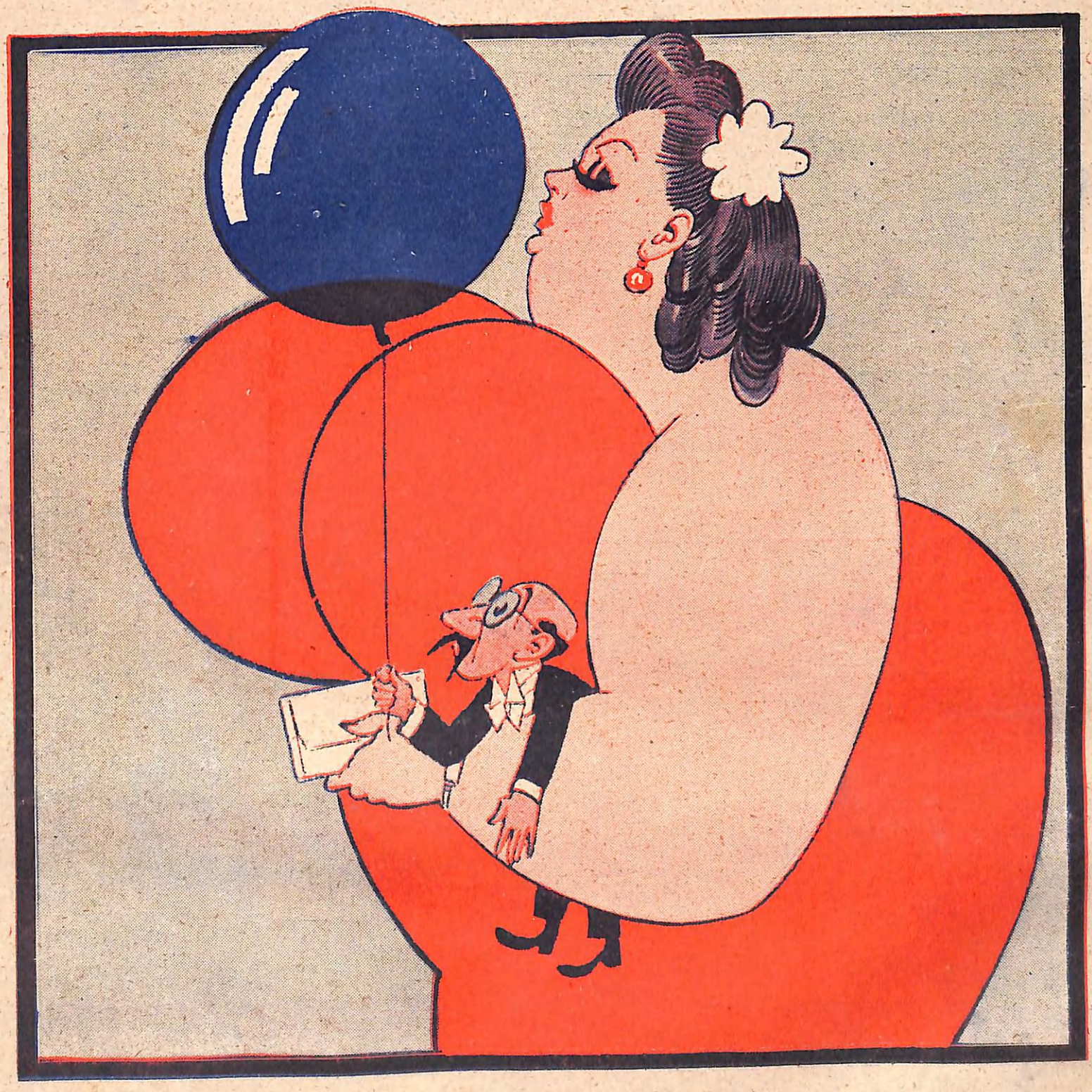

TOMBUL TEYZE BALODA:

Tombul Teyze — Sen varsın diye bana başka kotiyon vermediler..
Sıska Dayı — Peki seni gördükleri halde bana niçin bir balon daha verdiler?!

T.T POSTASI

Geyikli: Abdullah Ayverdi:

S — Sayın teyzeciğim,

Bugün gazetelere göz gezdirdim, çeşitli piyongo ilânlarına rastgeldim. F.B. piyangosu, G.S. piyangosu, B.J.K. piyangosu, T. İŞ. Bank, T.C.Z.B. piyangosu vesaire vesaire.. Kendi kendime düşündüm, acaba siz de T.T. piyangosu yapsanız nasıl olur?!

C — Bizde boş vermek âdeti olmadığından bilet çıkarmıyoruz. Apartmanlanmak, arsalanmak, hattâ evlenmek istiyenlere de verilecek sermayemiz olmadığından bizi affedin!..